

λόγους ενός εκάστου τῶν ἄρθρων τοῦ κανονισμοῦ τούτου.

Κρίνω δὲ περιττὸν νὰ σᾶς ἀποδείξω προηγουμένως, Κύριοι! πόσον ἐφρόντισεν ἡ Κυβέρνησις, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου τούτου, νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου μετὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κοινῶν καὶ μερικῶν συμφερόντων, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τὴν συνταγματικὴν ἀρχήν.

Τὸ ὑπ' Ἀρ. 2056 διάγγελμα, τὸ συνοδεῦον τὸ προκείμενον σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Κυβέρνησις ἀποτίθεται τὴν ὁποίαν διδτε εἰς αὐτὴν δύναμιν τοῦ νὰ προθεωρῇ τὰ δημοσιεύματα, ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, κρίνουσα ἀσυμβιβαστον μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου ὅποιανδήποτε προεξέτασιν ἢ σύγκρισιν τοῦ κανονισμοῦ τούτου μετὰ τοὺς παραδεχθέντας εἰδικοὺς νόμους περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἰς τὰ συνταγματικὰ Κράτη, τοὺς ὁποίους θέλω θέσει ὑπ' ὄψιν σας, εἶναι ἀποχρῶσαι δείξεις, ὅτι τὸ προτιθέμενον σχέδιον εἶναι σύμφωνον μετὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ Γερουσία εἰς τὸ ὑπ' Ἀρ. 205 διάγγελμα.

Ἄρθρον 1 καὶ 2.

Τὸ 1 ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ ὑποχρεοῖ τὸν Τυπογράφον ἢ Ἐφημεριδογράφον νὰ ζητῇ προηγουμένως τὴν ἀδείαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, καὶ νὰ τὴν λαμβάνῃ διὰ Διπλώματος δωρεάν, ἀφοῦ δώσῃ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 2 ἐγγυήσεις.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο μακρὰν τοῦ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν πολίτην Ἑλλήνα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ κατασταίῃ τυπογραφίαν, καὶ νὰ δημοσιεύῃ διὰ τῶν τύπων τοὺς στοχασμοὺς του καὶ τὰς διξασίας του, σκοπὸν ἔχει νὰ ἀσφάλισῃ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τούτο, τὸ ὅποιον τὸ Σύνταγμα τῆς Τροιζήνης, ἄρθ. 20 καὶ 26, δίδον εἰς τὸν πολίτην Ἑλλήνα, δὲν συγχωρεῖ βεβαίως εἰς τὸν μὴ τοιοῦτον νὰ ἀρπάξῃ ἀνεξέταστος αὐτὸ μετὰ βλάβην μερικῇ τοῦ ἰδίου πολιτοῦ καὶ κίνδυνον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους πολλάκις.

Πᾶς Ἕλληνας εἶναι λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τυπογράφου ἢ τοῦ Ἐφημεριδογράφου, ἀφοῦ παρουσιάσῃ προηγουμένως εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ ἀποδεικτικὰ μετὰ τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζεται ὁ Ἕλληνας τοῦ συντάγματος δὲν προσβάλλεται λοιπὸν διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου, μήτε τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, μήτε ἡ συνταγματικὴ ἀρχή· διότι δύναται καὶ νὰ γράφῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ χωρὶς προεξέτασιν τοὺς στοχασμοὺς του· καὶ εἰς τοῦτο συνίσταται κυρίως ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία τοῦ τύπου.

Ἐὰν δὲ τις νομίξῃ, ὅτι τὸ 26 ἄρθρον τοῦ συντάγματος δίδει εἰς τὸν βουλούμενον τὴν ἀπλυτον ἐλευθερίαν νὰ καθάπτει ἀτιμωρητὶ τὴν καθεστῶσαν Κυβέρνησιν, νὰ ταράττῃ τὴν κοινωνίαν, νὰ διακινδυνεύῃ τὰ μερικὰ τοῦ πολίτου καὶ τὰ γενικά τοῦ ἔθνους συμφέροντα, οὗτος λανθάνει ἀντιβαίνων εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν συνταγματικὴν ἀρχήν, ἥτις ἐθεσεν ἐνταῦθα ὅρους τῆς ἐλευθεροτυπίας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γενικὴν ἀρχὴν ἐντυπωμένην ὅχι εἰς συντάγματα καὶ εἰς βιβλία, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ ταῦτα σύγχρονον μετὰ τὴν σύστασιν πάσης πολιτικῆς κοινωνίας· ὅτι οὐδεὶς δικαίως ἢ χρησίμῃ, δὲ πρέπει ποτὲ νὰ φέρῃ βλάβην εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ εἰς τὰ μέλη αὐτῆς.

Ἡ αἰομικὴ τοῦ πολίτου ἐλευθερία δὲν εἶναι ἀπεριόριστος, ἀλλὰ χρηστὴς δικαία τῶν ἰδίων φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτοῦ, καὶ ὄφελος τῆς κοινωνίας αὐτῆς, ἥτις παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τούτο.

Ἀφοῦ ἂν παξώμολογήσατε, Κύριοι, εἰς τὸ διαληφθὲν διάγγελμα, ὅτι τὸ αὐτὴν ἐλευθερία, ὅποιαν θέλουσιν ἱνεῖς, δύναται νὰ γένη πηγὴ μυρῶν κακῶν καὶ σκανδάλων, θέλετε συνομολογήσῃ, ὅτι ὁ Τυπογράφος, ἢ ὁ Ἐφημεριδογράφος, πρέπει νὰ

διδῇ προηγουμένως εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ ἔθνους ἀποχρῶσαι ἐγγυήσεις, διὰ τῶν ὁποίων θέλει ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸς τεθέντας ὅρους.

Ἄν δὲν ἐνίμιζα, ὅτι προσβάλλεται ἡ συνταγματικὴ ἀρχὴ τῆς ἐλευθεροτυπίας, ἤθελα τολμήσει καὶ τι πλεον· τοῦτο δὲ εἶναι, ὅτι ὁ Ἐφημεριδογράφος ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν βεβαιότερας ἐγγυήσεις, τὴν πραγματικὴν ἀποδείξιν τῆς ἰκανότητός του, τῆς ἀρετῆς τῶν ἡθῶν, καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀφισιώσεως εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς πατρίδος συμφέροντα· καὶ τοῦτο δὲν θέλει νομισθῇ ἴσως παράλογον, ἐὰν ἀποδλέψῃ τις εἰς τὴν παρούσαν τοῦ ἔθνους πολιτικὴν κατάστασιν, καὶ ἐνθυμηθῇ, πόσων κακῶν αἴτιος ἔγεινεν εἰς τὰς παρελθούσας περιστάσεις ἡ ἀπεριόριστος καὶ ἄκρατος ἐλευθερία τοῦ τύπου· αὐτὸ τοῦτο ἐνομοθετήθη εἰς τὴν σοφὴν Γαλλίαν καὶ προτοῦ, καὶ κατὰ τὸ 1821, καὶ ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος ἐπέβαλεν ἀκόμη καὶ ὄρκον εἰς τὸν Τυπογράφον ἢ Ἐφημεριδογράφον.

Ἐὰν παραηγήσετε, Κύριοι, ὅποιον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημεριδογράφου, θέλετε γνωρίσει ἄλλως τὴν ἀφεικτον ἀνάγκην τοῦ πράγματος.

Ὁ Ἐφημεριδογράφος, ὅστις μάλιστα ἐπαγγέλλεται νὰ φωτίσῃ τὸ ἔθνος τοῦ, εἶναι δημόσιος διδάσκαλος, πάγκοινος ῥήτωρ, διδάσκων καὶ δημηγορῶν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου βήματος· οἱ γραπτοὶ λόγοι του εὐζίσκονται διὰ μιᾶς εἰς τὰς χεῖρας τόσων χιλιάδων συδερμητῶν, οἱ ὁποῖοι, ὦ, τόσοι ἠλεκτραγωγοί, μετοχετεύουσι μετὰ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς λόγους καὶ διανοήματά του.

Πόση ὠφέλεια εἰς τὸ Κοινὸν, ὅταν οἱ δημόσιοι οὔτοι ἄνθρωποι εἶναι εἰσηγηταὶ τῶν καλῶν, κήρυκες τῆς ἀληθείας, ἀλείπτει πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τὰ ἀληθῆ τοῦ συμφέροντα! ἀλλὰ πόση ζημία, ὅταν εἶναι κακῶν μαθημάτων κακοὶ διδάσκαλοι, ὅταν διαφθείρῃσι τὴν καρδίαν, καὶ διαστρεφῇσι τὸν νοῦν τῶν ἰδίων ἀκρατῶν μετὰ ψεύδους, μετὰ συκοφαντίαν, μετὰ ὑβρίων καὶ τλπ! Ὅταν ἀπὸ τὸ ἀνώγατον τοῦτο βῆμα, ἀντὶ νὰ ἀγρεύουσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλων ὑηρωμένων τὰ ἴδια συμφέροντα εἰς τὰς πολιτικὰς ταραχὰς, ἀποπλανῶσι τὸν λαὸν μακρὰν τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων του! Ἐκ τοῦτο καὶ τοιοῦτος κίνδυνος δὲν εἶναι ἄξιός πολλοῦ φόβου καὶ προφυλακῆς; καὶ δὲν ὀφείλει ἡ προστατεύουσα τὴν κοινωνίαν δύναμις νὰ προσταφάλλῃ αὐτὴν ἐναντίον τοῦ κινδύνου τούτου, λαμβάνουσα ἐγγυήσεις ἀπὸ τῶν δυναμένων νὰ προξενήσωσι ζημίαια δυστυχήματα; ἀλλ' αἱ ἀτφαλέστεραι βεβαίαι ἤθελεν εἶσθαι, καθὼς ἐρρέθη, ἡ ἀποδεδειγμένη ἰκανότης, ἡ ἀρετὴ τῶν ἡθῶν, τὸ ἀληθινὸν φιλόπατρι, τὰ ὁποῖα μὲν ὅλα ταῦτα δὲν πρίσπαιτ' ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ τῶν Ἐφημεριδογράφων, διὰ νὰ μὴ φανῇ προσβάλλουσα τὴν συνταγματικὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία δίδει τὸ δικαίωμα εἰς καθὲν πολίτην Ἑλλήνα νὰ δημοσιεύῃ τοὺς στοχασμοὺς του χωρὶς προεξέτασιν.

Ὁ β' παράγραφος τοῦ 2 ἁρθρου ἀπαγορεύει ὅτι καὶ οἱ ὅροι τῶν συνταγμάτων τῶν ἐν Ἀττικῇ καὶ Τροιζήνι Ἐθνικῇ Συνελεύσεων.

Ὁ γ' τοῦ αὐτοῦ ἁρθρου ὑποχρεοῖ τὸν Ἐφημεριδογράφον νὰ φυλάττῃ τὸ ὀφειλόμενον σεβας πρὸς τὰς ξενὰς, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς εὐεργέτιδας τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεις τὴν ἀρχὴν ταύτην καθιερωμένην εἰς ὅλα τα πολιτισμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ σέβεται πολὺ περισσότερον ὁ Ἕλληνας, ὁ ὁποῖος εὐχεταὶ νὰ ἴδῃ τὸ ἔθνος του ἀνηξιομαχόμενον εἰς τὴν μεγάλην τῶν εὐνομιουμένων ἔθνων ἀνταγχείαν, σεβόμενος ἐν ταύτῃ τὸ ἴδιον ἔθνος του, τὸ ὅποιον ὁμολογεῖται εἰς

ἐν Ἀργεὶ Συνέλευσιν, πόσῃν ὀφείλει εὐγνωμοσύνην ὁρᾶν τοὺς σωτήρας καὶ ὑπερασπιστάς του.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν, Κύριοι, πόσον χρεωστειδὸς γράφω τὸ Κοινὸν νὰ σέβεται τὰ καθεστῶτα, καὶ πότον εἶναι εὐθύνης, ὅστις κινεῖ τοὺς πολίτας εἰς ἀνατροπὴν αὐτοῦ, ἐμπνέων εἰς αὐτοὺς ἀπειθειαν πρὸς τοὺς νόμους, καὶ ἐπείθειαν πρὸς τὴν Κυβερνήσαν Ἀρχήν.

Ὅλοι οἱ ποινικοὶ νόμοι κολάζουσιν ὡς ἐγκλημα καθορισθέντες τὴν κατὰ τῶν καθεστώτων ἐπανάστασιν, καὶ τιμωροῦσιν ὡς πολεμίστας τῆς κοινῆς ἀσφαλείας τοὺς κινούντες τοὺς πολίτας εἰς ὁποιαδήποτε πρᾶξιν ἔχουσιν χαρὰ τῆς ἐγκλήματος. Ὁ περί δημοσιότητος Νόμος τῆς σοφῆς Γαλλίας ἄρθρον 1 καὶ 8 τοῦ 1822, κολάζει μὲ ποινὴν χρηματικὴν 16 ἕως 4 χιλ. φράγκων, καὶ μὲ φυλακισμὸν ἡμερῶν, ἕως δύο χρόνων, τοὺς προκαλουμένους εἰς περιστάσεις τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τοὺς ταράττοντας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν δι' ὁποιοδήποτε μέσων δημοσιεύσεως.

Τὸ τέλειον εἰς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἔργα εἶναι ἀδύνατον, πολὺ περιττότερον εἰς τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀκριβεῖς ἢ ἀρμόζοντες καθ' ὅλα εἰς τὰς ἀρτιπαγεῖς μάλιστα πολιτείας· κανεὶς δὲν ἐμποδίζεται εἰς τοιαύτην περίστασιν βέβαια νὰ κοινοποιῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰς ἐπὶ τούτων παρατηρήσεις του, καὶ νὰ συνεισφέρει εἰς τὸ Κοινὸν τὰς γνώσεις του, αἱ ὅποια δύνανται νὰ συντελέσωσιν ὁλοῦ μετὰ τὴν πείραν εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν νόμων. Τοῦτο πράττει πᾶς ἀγαθὸς πολίτης, ὅστις κινεῖται ἀπὸ πατριωτισμὸν, καὶ ἀγάπην τοῦ κοινού συμφέροντος, φυλάττων πάντοτε εἰς τὰς φράσεις του τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τὰ καθεστῶτα, καὶ τὴν Κυβερνήσαν Ἀρχήν, καὶ διαστελλόμενος μὲ τοῦτο ἀπὸ τὸν κακοήθη δημαγωγὸν, ὅστις πυνὼν ἀναρχίαν καὶ ἀνταρσίαν πύτχει νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς πολίτας εἰς ἀπειθειαν πρὸς τοὺς ὑπαρχοντας νόμους, καὶ εἰς ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων.

Ἀλλ' οἱ ὅροι τοῦ Συντάγματος δὲν ἀπαγορεύουσι τὸ νὰ ὁμιλῇ τις καὶ νὰ γράφῃ ἐναντίον τῶν καθεστώτων. ἔχει ἄρα τὸ δικαίωμα ὁ Ἐφημεριδογράφος νὰ καθάπτεται αὐτά· πόσον ἄσπον ἐνταυτῷ καὶ γελοῖον ἤθελεν εἶθαι τὸ νὰ ὑποβέσθῃ τις, ὅτι ὁ Γερμανικὸς νόμος, ἀφ' οὗ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀτομικὴν τοῦ πολίτου ἀσφάλειαν, ἀπαγορεύει τὴν κατ' αὐτοῦ συκοφαντίαν καὶ ὕβριν. ἤθελεν αὖτε ἡ κοινὴ αὐτὴ νὰ μένῃ διόλου παθητικὴ, καὶ ἐκτεθειμένη χωρὶς καὶ ἐν δικαίῳ ἀμύνῃς εἰς τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμβαλλουσιν αὐτὴν οἱ πολεμῶντες τὰ καθεστῶτα διὰ τῶν ὅρων τῆς Τυπογραφίας. Ὅστις συνάγει τοιοῦτον συμπέρισμα ἢ παραλογίζεσθαι, ἢ δίδει δικαίαν ὑπόνοιαν ὀλεθρίων καὶ ἀξιοκατακρίτων σκοπῶν. Ἀλλ' ἀκούσιν ὅσα εἰπομεν ἀνωτέρω περὶ τούτου εἰς τὸ ἄρθρον 1 καὶ 2.

Ἡ πρὸς τὰς καθεστῶσας Ἀρχάς, καὶ τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας δυσφημία καὶ ὕβρις κολάζεται αὐστηρητάτα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πλεονέκτημα φιλανθρώπων ἔθνη. Τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ εἰρημικοῦ νόμου 1822 καταδικάζει τὸ ἐγκλημα τοῦτο εἰς ποινὴν χρηματικὴν 150 ἕως 5,000 φράγκων, καὶ φυλακισμὸν 15 ἡμερῶν ἕως δύο ἐτῶν.

Ἀλλὰ μὴν ὑπολάβῃ τις, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θέλει ν' ἀσφαλίσῃ μὲ τοῦτο τοῦ μυστήριου τῆς ἐναντίον τῶν ἐλέγχων εἰς ὅσα πράττει παρὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους· ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς ἐσύστησε Δικαστήρια, καὶ αὐτὴ ἐαυτὴν ὑποβάλλει εἰς εὐθύνην, τῆς ὁποίας ἀνώτερον ἔθεσε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους τὸ Σύνταγμα τῆς Τροισίνης.

Ὁ δὲ νὰ παρυσιάξῃ ὁ Τυπογράφος δύο ἀντίτυπα τῶν ἐκδιδόμενων εἰς τὴν Καθεδρὰν τῆς Κυβερνήσεως, ἢ εἰς τὴν

Διοίκησιν τοῦ Ἰοῦ, ὅπου ἔχει τὸ κατάστημα, εἶναι συνέπεια τῆς ἐγγυήσεως, περὶ τῆς ὁποίας διαλαμβάνει ὁ ἀπαριθμητικὸς τοῦ 2 ἄρθρου· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, μήτε ἀναβάλλει τὴν κοινοποίησιν, καὶ διανομὴν τῶν παρ' αὐτοῦ τυπωθέντων. Ὅταν δὲ αὐτὰ προσβάλλωσι τοὺς θεέντας ὅρους, εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει, καὶ διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Τυπογράφου, νὰ παραλάβῃ τὰ ἐκ τούτων ἐγκλήματα, πρὶν λαθῶσι τὴν ὑπαρξίν ἐξ αὐτῆς τῆς δημοσιεύσεως τῶν γραφόμενων, μετὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ Κοινὸν βλάπτεται, καὶ οὗτος θέλει μέμψασθαι τὸν νόμον, ἡμῶν τὰ ἐγκλήματα ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὅποια δύναται νὰ παράξῃ παρατεινόμενον.

Ἄρθ. 4, 6 καὶ 8.

Ἀλλὰ πᾶσα ἐγγύησις ἤθελεν εἶθαι φανταστικὴ καὶ ἡ εὐθύνη ἀνύπαρκτος, ἐὰν συνεχωρεῖτο εἰς τὸν Τυπογράφον νὰ κρύπῃ τὸ ἴδιον ὄνομα, ἢ τοῦ ἀληθινοῦ Συγγραφέως τῶν παρ' αὐτοῦ δημοσιευμένων. Τότε ὁ ὕβριστής, ὁ συκοφάντης, ὁ στασιαστὴς ἤθελεν ἐπιβουλεύεσθαι ἀτιμωρητὴ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κοινῆς, τὰ ἱερὰ τοῦ πολίτου δίκαια, πολεμοῦντες ὡς ἐξ ἐνέδρας χωρὶς κάμμιν ἀντίκριπτον. Ὀφείλει λοιπὸν νὰ δημοσιεύῃ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀληθινοῦ συγγραφέως τῶν ὁποίων καταχωρεῖ ἄρθρον εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ, καὶ τὴν διευθυνομένην πρὸς αὐτὴν ἀπολογίαν, καὶ ταύτην παρὰ πόδας, διὰ νὰ ἐκपुरτεύῃται ἡ ἀλήθεια, ἢ νὰ ἐλέγχῃται ἡ κακόνεια, ἢ ἀπαλῇ καὶ τὸ ψεῦδος· ὁ Γαλλικὸς νόμος τοῦ 1822 ἄρθρον 11 ἐπιβάλλει τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν ἐκδότῃ πάσης ἐφημερίδος, ἢ συντάγματος περιοδικοῦ ἢ φυλλαδίου.

Ἄρθρον 7.

Τὸ 7 Ἄρθρον εἶναι συνέπεια τοῦ δ παραγράφου τοῦ δευτέρου ἄρθρου.

Ἄρθ. 3 καὶ 5.

Διὰ τῶν ἄρθρων τούτων διορίζονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἰς τὰς παραβάσεις τοῦ 2 Ἄρθρου, τὰς ὁποίας ἐὰν παραβάτετε, Κύριοι, ἐν πρὸς ἐν μὲ τὰ σημειωθέντα Ἄρθρα τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου τοῦ 1822, θέλετε εὖρε αὐτὰς πολὺ ἐλαφριτέρας.

Δὲν θέλω τελειῶναι, Κύριοι, χωρὶς νὰ θίγω ὑπ' ὄψιν σας τὴν περὶ τῆς δημοσιότητος Συνταγματικὴν ἀρχήν, ἐνὸς ἑθνοῦ, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ὅλον τὸν κόσμον τοὺς τύπους τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ τελειότητος· ἰδοὺ αὐτολεξεῖ ὁ § 98 τοῦ παραστήματος τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη εἰς τὴν γλωσσά μας, κατόπιν τοῦ Πολιτεύματος τοῦ Ἀττρους, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πολλοῦ βεβαίως, ὡς τύπος, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ τότε μελετωμένου Ἑλληνικοῦ πολιτεύματος.

Ἀλλὰ τὸ πολῦτιμον τοῦτο δικαίον (ἡ δημοσιότης) ἡμῶν, πορεῖ νὰ γενῇ ἡ πηγὴ τῶν μεγίστων κακῶν καὶ σκανδαλῶν, ἐὰν ἦτο συγχωρημένον ἀτιμωρητὴ εἰς καθ' ἕνα νὰ καθάπτεται ἀναισχύντως τὴν καθεστῶσαν Διοίκησιν, νὰ διαταράσσῃ τὴν κοινωνίαν, νὰ διαστρεῖσθαι τὴν ἀθειότητα, νὰ πλεονάζῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ διακινδυνεύῃ τὴν ζωὴν καὶ ἰδιωκτησίαν τῶν μερικῶν διὰ συκοφαντίας, καὶ μυρίων διαβολῶν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν τῷ ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ὑπάρχει ἀληθὴς ἐλευθερία, καὶ πολιτικὴ εὐδαιμονία· ὅθεν ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου εἰς τοῦτο συνίσταται κυρίως, ὅτι τὰ γραφόμενα δὲν ἐξετάζονται πρὶν τυπωθῶσι καὶ δημοσιευθῶσιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν δημοσίευσίν των ὅσα περὶ αὐτῶν ἐν ἀπο τὰ προεχέοντα καταλεχθέντα κεφάλαια, ἐξετάζονται ἀπὸ τοῦ ὀρκωτοῦ κριτῆς, καὶ ἡμῶνται κατὰ νόμον οἱ γραφῆντες.

Μίσει εἰς ὑμᾶς, Κύριοι, νὰ δουλευθῇτε ἐσκεμμένως περὶ τοῦ Πρωταίτου τούτου ἀντικειμένου, καὶ νὰ κοινοποιήτῃτε τὴν Κυβέρνησιν τὴν περὶ τούτου γνώμην σας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 12 Ἀπριλίου 1831.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστ. καὶ τῆς
Δ. Ἐκπαίδευσως Γραμματεὺς
Ν. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Πετρουπόλεως, 17 Φεβρουαρίου.

Καθ' ὥς ἔχομεν πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων τῆς Πολωνίας καὶ τῆς πολεμικῆς προθυμίας, ἣτις ἀναπτεροῖ τὸ στράτευμά μας, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διέδοιτς, δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θά εἴη καταστραφῇ ἡ ἀποστατικὴ ἐκείνη Κυβέρνησις. Λέγεται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεφάτισε νὰ συνάψῃ τὸ βασιλεῖαν τῆς Πολωνίας εἰς τὴν μεγάλην του αὐτοκρατορίαν, ὡς ἐπαρχίαν ἀποτελοῦσαν μέλος. Τοῦτο ἤθελεν εἶναι πρέπουσα ἱκανοποίησις χορηγουμένη εἰς τὸ Ῥωσικὸν ἔθνος· ἀλλ' ἴσως καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦτο τοῦτο λάθος τὸ νὰ συνάψωσι μετὰ τῆς Ῥωσσίας τὴν Πολωνίαν, αἱ καὶ ἀνεξάρτητον τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως, χορηγοῦντες εἰς αὐτὴν καὶ δεσμοὺς συνταγματικούς, ἐνῶ ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς ἡμᾶς ἐξουσία ἀπόλυτος. Εἰς τοῦτο ἐνυπῆρχεν ἀντίφασις, ἣτις ἀναγκαίως παρήγαγεν ἀμοιβαίαν ἀντιπάθειαν, καὶ συνήργησε μεγάλως εἰς τὴν φρικώδη καταστροφὴν τοῦ 1825 ἔτους.

Καθ' ἡμέραν στέλλονται εἰς τὸ στράτευμα μεγάλαι ποσότητες χρημάτων, καὶ αἱ ἑκτακτοὶ πολεμικαὶ παρασκευαὶ γίνονται ἀδιαλείπτως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐντεῦθεν δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστάσεως, τὸ στράτευμά μας θέλει λάβει ἄλλον προσδιορισμὸν. Τέσσαρες μίραι, ἑκάστη ἐκ 16,000 στρατοῦ, ἐκίνησαν πρὸς ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ διὰ νὰ ἐνδῶσι μετὰ τὸν στρατὸν, εἰς τὸν ὁποῖον καθημέραν ἀναχωροῦσι στρατεύματα πρὸς ἀναπλήρωσιν, ὥστε περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου ἡ δύναμις τοῦ εἰς τὴν Πολωνίαν ἐν ἐνεργείᾳ στρατεύματος θέλει αὐξήσῃ εἰς 250,000.

Ὁ Δούξ τοῦ Μαρτεμάρτ ἀποσταλεὶς Ἐκτακτὸς Πρέσβυς τῆς Γαλλίας ὑπεδέχθη ἐνταῦθα μεγαλοπρεπῶς, πλὴν ἡ θέσις του δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς εὐκόλους. Ἐπειδὴ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν δὲν θέλει εἶναι ἐπίσης μεγάλη ὡς ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ κατὰ τῆς Τουρκίας, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλει λάβει αἰτίαν νὰ πεισθῇ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐνταῦθα περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν Πολωνῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν οἱ Πολωνοὶ ὡφέλειαν ἀπὸ τὴν μεσιτείαν τῆς Γαλλίας.

Ἐκ Βερολίνου, 3 Μαρτίου.

Κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας εἰδήσεις ἐκ Βαρσοβίας τὰ πράγματα ἦσαν ἥσυχα εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀπὸ τὰς 14 Φεβρουαρίου μέχρι τῶν 22· ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἦσαν σύμφωνοι, νὰ μὴ πολεμήσωσι, καὶ ἐφεβύτο τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ κόμματος περισσύτερον ἀπὸ τοὺς Ῥώτους. Φυλακαὶ Πολωνικαὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν πόλιν ἐπὶ τῆς Βισούλης διὰ νὰ εἰδωποιώσωσιν ἐγκαίρως τὴν ἡμέραν παρ' ἡμέραν προσδοκωμένην διάδοσιν τῶ Ῥώτων.

Τρόμος ἐκνρίευνε τὰ Πολωνικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν μάχην πλησίον τῆς Πράγας ἐγνώρισαν τὴν ἀνικαύτητα τῆς δυνάμεώς των, καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὸ πυροβολικόν. Ἐκ τοῦ Δ. συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαναστάσεως τὸν Νουέμβριον, σώζονται ἴσως 300 μόνον μαχηταί· μέρος δὲ τῶν νεανίσκων, οἵτινες ἦσαν περισσότερον ὑπεύθυνοι εἰς τὴν ἐπανάστασιν, ἐγκατέλιπεν ἤδη τὴν Βαρσοβίαν, καὶ ἤλπιζε νὰ διαφύγῃ τὴν ὀργὴν τῶν Ῥώτων διὰ τῆς Κρακοβίας.

Κατὰ τὴν ἡμεροῦσιον διαταγὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου Σκρζυνέκου ὁ συνταγματάρχης Ζιζολίνσκης τοῦ 8 πεζικοῦ συντάγματος τῆς γραμμῆς ἠτομόλησεν εἰς τοὺς Ῥώτους.
(Καθελ. Ἐφ.)

Ἐκ Βιέννης, 1 Μαρτίου.

Ὁ Αὐστριακὸς Παρατηρητὴς περιέχει τὸ ἐξῆς ἄρθρον.

Τὸ πνεῦμα τῆς στάσεως καὶ τῆς τυφλώσεως, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ταρχώδεις τούτους καιροὺς ἀνέστρεψεν εἰς πολλοὺς τόπους τῆς Εὐρώπης τὴν ὑπάρχουσαν τῶν πραγμάτων τάξιν, κατεφρόνησε τὰς Κυβερνήσεις, διήγειρε τοὺς λαοὺς, ἐπέφερε βιαιοτάτας ἐπαναστάσεις καὶ ἐθύσισε τοὺς πλεονεχταίμονας τόπους εἰς ἀκαταπύστους δυστυχίας· ἀνεφάνη πάλιν εἰς τινὰ τῶν τῆς Ἰταλίας πολιτειῶν Ἀποστατικαὶ σκευωρίαι μηχανευθεῖσαι ἀπὸ ξένους συνωμότας καὶ ἀπὸ φιλοδόξους τῶν ἐγχωρίων δυσαρεστημένους, ἀνέψαν κατὰ πρῶτον τὴν ἀποστασίαν εἰς τὴν Μόδενα· διεφύλαξε ταυτοχρόνως εἰς τὴν Βονωνίαν καὶ τὴν Φερόραν, ἐπέσυρεν ὀλίγον ὕστερον τὴν πόλιν τῆς Πάρμας, καὶ τέλος ὅλας σχεδὸν τὰς ἐπαρχίας τῆς Παπικῆς ἐπικρατείας. Τοιοῦτοτρόπως μέγα μέρος τῆς κεντρικῆς Ἰταλίας ἔγεινε τὸ θέατρον τρομερᾶς ἀναρχίας, ἀκολασίας ἀγαλινώτου τῶν ἐνόπλων συναθροισμάτων ἐγκαταλελειμμένων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα συνεπιφέρει ἀπαραιτήτως ἡ αἰφνιδικὰ διάλυσις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δεσμοῦ. Ἡ μεγάλη τοῦ κακοῦ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ταχύτης, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξηπλώθη, ἀποκατέστησαν ἀδύνατον, εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν, πᾶσαν ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν νομίμων ἀρχῶν. Βαθέως λυπηθεὶς διὰ τὰ συμβεβηκότα ταῦτα ὁ Μ. Αὐτοκράτωρ, καὶ τεταγμένος νὰ βοηθήσῃ ἡγεμόνας προσβαλλομένους εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν δικαιῶν ἀπὸ τὰ τολμήματα ἐχθρικοῦ τινος κόμματος, πᾶσαν νόμιμον τάξιν ἀφνίζοντος, κατὰ τὴν πρόσκλησιν τῶν ἡγεμόνων τούτων, ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συνεργήσῃ δραστηκῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας τῶν τόπων τῶν, οἵτινες ἔχουν τόσον στενὰς σχέσεις μετὰ τὰς ἐπαρχίας τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας. Ὅθεν ἀπεφάτισεν ἡ Α. Μ. νὰ διατάξῃ, ὥστε ἐν μέρος τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ στρατευμάτων τοῦ νὰ συντελέσῃ καταρχὰς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εὐταξίας καὶ ἡσυχίας εἰς τὴν Μόδενα, Φερόραν καὶ Πάρμαν. Τὰ πασίγνωστα τοῦ μονάρχου αἰσθήματα καθιστῶσι περιττὴν τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ ἀπόφασίς αὕτη ὑπαγορεύθη ἀπὸ τὸ κατεπείγον τῶν περιστάσεων, μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησιν τῆς καθολικῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁλοσχερείας τῶν κτήσεων τῶν ἡγεμόνων, ἡ διαφυλάξις τῶν νομίμων δικαιῶν τῶν, ἡ στερήσις τῆς ἐξουσίας τῶν, τὸ ἀληθινὸν συμφέρον τῶν τῆς Ἰταλίας λαῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀμέσως ἐμπιστευμένων εἰς τὴν Α. καὶ Β. Α. Α. Μ. τόπων, καὶ ὅτι καταρθώθῃς ὁ σκοπὸς οὗτος, θέλει εὐχαριστήσῃ ἐντελῶς εἰς τὸ προκείμενον τῶν προσδιορισθέντων μέτρων.
(Ἐφ. Πετρουπόλεως.)

Αἱ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κοινοποιούμεναι δημόσιαι πράξεις τῆς Κυβερνήσεως ὁποίας φύσεως καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὁποίας Ἀρχῆς ὑπογραφὴν καὶ ἂν φέρωσι, θεωροῦνται ὡς ἐπίσημοι.

ΕΠΙΣΗΜΑ

Αρ. 10995. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
Ἡ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Διακηρύττει

Ὅτι κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Αρ. 3538 Διατάγματος τῆς Κυβερνήσεως ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν τὸ τελώνιον τοῦ ἁλατος τῶν ἀλικῶν Θερμησίας, Λεχαινῶν, Μουριάς, Ἀγγιστρίου, Σαλαμίνος, Ιομπρένας, Μεγαρίδος, Ταλαντίας, ἁσπρῆς ἀλικῆς καὶ μαύρης ἀλικῆς Μεσολογγίου δι' ἓν ἔτος ὀλικληρον, κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας ὅρους.

α. Κατὰ τὸ ὑπ' Αρ. 1018 ΙΔ ψήφισμα ἡ πληρωμὴ προσδιορίζεται δύο λεπτά εἰς ἐκάστην ὀκτὺν ἅλατος, μεταφερομένου εἴτε διὰ θαλάσσης, εἴτε διὰ ξηρᾶς· γίνεται δὲ ἡ πληρωμὴ εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξάγεται.

β. Δὲν ὑπόκειται εἰς πληρωμὴν τελωνικοῦ δικαιώματος ὅσον ἄλλας μεταφέρεται ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

γ. Ἀν συμβῇ λαθρεμπόριον εἰς τὸ ἅλας καὶ ἀνακαλυφθῇ, τὸ κατὰ τὸ 9 Ἄρθρον ὀκταπλοῦν τελώνιον θέλει λαμβάνει ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ Τελωνίου ἐκείνης τῆς ἀλικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπῆλθε τὸ ἅλας.

δ. Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου θέλει γίνῃ εἰς δύο δόσεις· ἡ μὲν πρώτη εἰς μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας εὐθὺς μετὰ τὴν δημοπρασίαν, ἡ δὲ δευτέρα 2½ μῆνας μετὰ τὴν δημοπρασίαν.

Ἡ δημοπρασία ἀρχεται τὴν 22 τοῦ τρέχοντος μηνός.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 1 Μαΐου 1831.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Γ. ΣΤΑΥΡΟΣ. Ι. ΚΟΝΤΟΥΜΑΣ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Αρ. 2119. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Ἐκτάκτους Ἐπιτρόπους καὶ Διοικητάς.

Δὲν ἀγνοεῖτε, Κύριοι, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐζήτησαν τινὲς νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, ὀργκνον τῶν ἐξουσιαστικῶν σκοπῶν των, φανταζόμενοι, ὅτι ἐμποροῦν νὰ δημοσιεύωσιν ἀτιμωρητὶ κάθε εἶδους φυλλάδια ὑπὸ τὸ σῆμα Ἐφημερίδων, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν περὶ ἐλευθερίας τοῦ τύπου τῶν εἰς τὰ Ἄρθρα 8 καὶ 26 τῶν Στάσεων τοῦ Ἄστρους καὶ τῆς Τριζίνης.

Τὰ κινήματα τούτων ἐπυρολήφθησαν, καὶ ὁ Κ. Ἀντωνιάδης, ὅστις κατέστη ἔνοχος τούτων, ἐκαλέσθη ἔμπροσθεν τῶν Δικαστηρίων.

Ἡ Κυβέρνησις λαβοῦσα τὰ μέτρα ταῦτα, δὲν ἠθέλησε παντελῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, ἀλλὰ νὰ καταπαύσῃ, κατὰ τὸ χρέος τῆς, τὰς ἐκ ταύτης καταχρήσεις.

Κατόπιν τούτου ὁ Κ. Πολυζωΐδης δημοσιεύων χωρὶς κἀμμίαν ἄδειαν Ἐφημερίδα ὑπὸ τὸ ὄνομα, Ἀπόλλων, ἐπάσχισε νὰ κινήσῃ νέον σκάνδαλον εἰς τὴν Ναυπλίαν. Ἐμποδίσθη τὸ πρῶτον, ἀλλὰ πειθόμενος ἴσως εἰς συμβουλὰς ἀπεριστέκτους καὶ κακόνους, μετέφερε τὴν τυπογραφίαν του εἰς Ἰδραν, ὅπου ἐπανελάβε τὴν δημοσίευσιν τῆς Ἐφημερίδος του, βοηθούμενος μ' ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ ῥαδιουργία δύναται νὰ ἐφεύρῃ.

Τίμιμοι μ' ὅλον τοῦτο πολῖται, καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μὴ ὄντες ἱκανοὶ νὰ νοήσωσι κατὰ βάθος τὸ περὶ ἐλευθερίας τοῦ τύπου ζήτημα, εὐκόλως δύνανται νὰ ὑπολάβωσι καὶ νὰ πιστεῦσωσιν, ὅτι ὁ Κ. Πολυζωΐδης ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον, μέμφονται τὴν ὁποίαν οὗτος ἔκαμε χρῆσιν, καὶ ἐπιθυμοῦν, ὥστε ἡ Κυβέρνησις νὰ θέσῃ ὅρια εἰς αὐτήν.

Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐψηφίσαμεν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Γερουσίας τὸν ἐπισυναπτόμενον ἐνταῦθα Κανονισμόν συνοδευόμενον μετὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκθεσιν ὁ ἐπὶ τῆς Δ. Π. Γραμματεὺς πρὸς τὴν Γερουσίαν εἰς τὴν συζήτησιν τούτου.

Τὰ ἐπίσημα ταῦτα θέλετε γνωστοποιήτε, Κύριοι, εἰς τὰς τοπικὰς Ἀρχάς, καὶ τοὺς πρωτεύοντας τῆς Ἐπαρχίας σας, εἰς τὰς μετ' αὐτῶν συνεντεύξεις.

Ἐὰν δὲ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν σας συστήθῃ τυπογραφικὸν κατὰστημα, ὁρεῖλεται νὰ ὑποχρεώσετε τὸν τυπογράφον νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὑπ' Αρ. 2085 καὶ ὑπὸ τὴν 26 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 1 Μαΐου 1831.

Ὁ Κυβερνήτης Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.
Ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίου Παιδείας Γραμματεὺς Ν. ΧΡΥΣΟΓΕΑΟΣ.

(Ὅρα τὸ ψήφισμα εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον Αρ. 31.)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ 2. ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ.

Εἶμαι διατεταγμένος, Κύριοι, παρὰ τῆς Δ. Β. νὰ ὑπεβάλλω εἰς τὴν σκέψιν σας τὸ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἐλευθεροτυπίας σχέδιον, καὶ νὰ ἐκδέσω εἰς τὸ Σ. τοῦτο Σῶμα τοῦς